

νίζοντο ἀπὸ τὸν φθόνον των. Ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. *Μ' ἀρέσει τῆς κανάτας ἡ ἀγκαλιά, μὰ καὶ τὸ καλὸ φαεὶ δὲν τ' ἀποδιώχνω Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.*

... .. ὅς τὸ βότανο, ὅς τὸ θέρο
παντοῦ, ὅς τὸ στειρολόγημα, ὅς τὸν τρύγο, ὅς τὸ κοπάδι,
ὅθε περάση τῆς καρδιᾶς τὰ σύννεφα ἀποδιώχνει
(ἐπὶ ὥραίας παρθένου. στειρολόγημα = ἀποκοπή τῶν στείων βλαστῶν τῆς ἀμπέλου διὰ τὰ ἐνδυναμωθῆ τὸ φυτὸν) ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

Ἡ ἀποδιωγμένη μου ζωὴ βρῆκε σκεπὴ κοντὰ σου
ΚΠΑλαμ. Ἀσάλ. ζωή² ἔνθ' ἄν.

Καὶ πὰς μὲ τὰ πουλλὰ τ' ἀποδιωγμένα
ἀπ' τῆς χινοπωριάτικῆς τῆς μπόρας

ΚΠΑλαμ. Βωμ. ἔνθ' ἄν. β) Ἀποπέμπω εὐσχήμως Σῦρ. (Ἑρμοῦπ.): *Γύρευε νὰ πάμε μαζί, ἐγὼ ὅμως τὸν ἀπόδιωξα. Συνών. ἀποδιβάξω 3, ξεφορτώνομαι (δι' ὃ ἰδ. ξεφορτώνω).* γ) Βάλλω, ρίπτω Κορσ.: Ἀσμ.

Χρυσὸ μαχαίρ' ἐτρανίξε ἀπ' ἀργυρὸ θηκάρι,
ὅς τὸν οὐρανὸ τ' ἀπόδιωξε, ὅς τὰ στήθη του τὸ δέχτη.

2) Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Τρίκκ.): *Τί τ' ἀποδιώχνεις τὸ κινίνο; Κλουτσινοχ. Συνών. ἀποφεύγω. Πβ. ἀναγυρίζω Β4β.*

ἀπόδομα τό, Κρήτ. (Ἑμπαρ. Ρέθυμν. κ. ἀ.) — ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 75 ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 11 — Λεξ. Δημητρ. *ἴποδομαν* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδίνω. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόδομα = δῶρον.

1) Ἐξάντλησις, κατάπτωσις δυνάμεων Κύπρ.: *Πόθεν σοῦ ῥτε τοῦτο τὸ ξαφνικὸν ἴποδομαν;* 2) Πληθ., ἐκβασίς, τέλος ὑποθέσεώς τινος Κρήτ. (Ἑμπαρ.): *Κακὰ ἀποδόματα θωρῶ ὅς τοιοῦτον δουλειῶ σου.* β) Πληθ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς, τὸ γῆρας Κρήτ. (Ἑμπαρ. Ρέθυμν. κ. ἀ.) — ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: *Κακὰ ἀποδόματα θά ῥῃς Κρήτ. Κατὰ τὰ ἔργα σου ἔχεις καὶ τ' ἀποδόματά σου ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. Καλὰ νὰ ῥαι τὰ ἔχει των καὶ τ' ἀποδόματά των! (εὐχή) ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. || Ἀσμ.*

Καλὰ νὰ ῥαι τὰ ἔχει δῶ γαί τ' ἀποδόματά δῶ
Κρήτ.

Ἀνιστορεῖται τὰ Σφακιά, τὸ ἄδρες καὶ τὰ καλὰ δῶ,
τὰ πάθη καὶ τὰ χάγια δῶ καὶ τ' ἀποδόματά δῶ
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 194 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «κακὰ ἴποδοματα θωρῶ ἐσὲ καὶ τοῦ κυροῦ σου». 3) Πληθ., ὁ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ μετ' αὐτὴν χρόνος Λεξ. Δημητρ.: *Σ τ' ἀποδόματα τοῦ ἡλίου.*

ἀποδόμη ἡ, ἀμάρτ. *ἴποδομ' Λέσβ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. δόμη.

Τοιχίον ἐκ ξηρολίθων χρησιμεῖον ὡς ἀντηρίς, περιφραγμα δένδρων κτλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβόλα 2.

ἀποδόμι τό, ἀμάρτ. *ἴποδομι* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδόμη.

Ἀποδόμη ἔνθ' ἄν.: Κάμε ῥα ἴποδομι τὸ ἔλαις νὰ μὴ βέση (τὸ ἔλαις = τῆς ἐλαίας).

ἀποδομιάζω ἀμάρτ. *ἴποδομιάζω* Κρήτ. *ἴποδομιάζου* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδόμι.

1) Κατασκευάζω ἀντερείσματα, δένδρων κτλ. ἔνθ' ἄν.

2) Περιφράσσω Κρήτ.: *Ἀμε νὰ ἴποδομιάσης τὸ σώχωρο νὰ μὴ δαίνου δὲ ἔχνη (βοσκήματα).*

ἀποδόμιασμα τό, ἀμάρτ. *ἴποδομιασμα* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδομιάζω.

Κατασκευὴ ἀντηρίδων ἢ περιφραγμάτων δένδρων κτλ.: *ἴποδομιασμα θέλ' ἡ-ῥ-ἐλαὶ νὰ μὴ βέση.*

ἀποδοπάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἴποδοπατῆγους* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. ποδοπατητός < ποδοπατῶ.

Ὁ μὴ διὰ τῶν ποδῶν πατηθεὶς.

ἀπόδοσι ἡ, λόγ. κοιν. *ἀπόδουσ' Σκόπ.*

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδοσις.

1) Ἐπιστροφὴ ὀφειλομένου πράγματος λόγ. κοιν. 2) Κέρδος, ὠφέλεια προερχομένη ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ ἄλλοθεν Σκόπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἀποδίδωμι = ἀποφέρω, παράγω.

3) Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ἡ ἀπὸ μεγάλης τινὸς ἐκκλησιαστικῆς ἐορτῆς ὀγδόη ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπαναλαμβάνεται ὁλόκληρος ἡ ἀκολουθία τῆς ἐορτῆς, ἐξαιρετικῶς δὲ τοῦ Πάσχα ἡ ἀπόδοσις γίνεται τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν λόγ. κοιν.: *Ἀπόδοσι τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη* (ἡ παῦσις τοῦ ὕμνου «Χριστὸς ἀνέστη» παρελθόντος τεσσαρακονθιμέρου) Σῦρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν.

ἀποδοσία ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδίνω.

Ἡ ἐργασία τοῦ ἀποδότου, ἡ προσκόμισις πηλοῦ εἰς τοὺς κτίζοντας.

ἀποδοσίδι τό, σύννηθ. *ἀποδοσίδ' Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.) ἴποδοσιδ' Σάμ. ἀπεδοσίδ' Πάρ. (Λεῦκ.) ἀποσί Κάρπ. ἴποδοσίδι Ἰων. (Κρήν.) Κέως Κύθηρ. Μῆλ. κ. ἀ. ἴποδοσιδ' Σάμ. Πληθ. ἀποδοσίζμα Σέριφ.*

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδοσις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 6 καὶ ΒΦάβην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 180 κέξ.

1) Δῶρον γινόμενον πρὸς τινα ὡς ἀντίδωρον ἢ εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης σύννηθ.: *Ἀποδοσίδια εἶχα σήμερο Θήρ. Χαρά ὅς τοῦ ἴποδοσιδ'!* (ἐπὶ εὐτελοῦς δώρου) Σάμ. || Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τ' ἀποδοσίδι | δυὸ ἐλαίς κ' ἕνα κρεμμύδι
(ἐπὶ εὐτελοῦς δώρου πτωχοῦ) σύννηθ. Συνών. ἀποδοσοῦδι.

2) Ἀντίτιμον πράγματός τινος τὸ ὅποῖον ἀγοράζομεν ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 118: Ποιήμ.

Κ' ἐγὼ θ' ἀνοίξω κρασομάγαζο | Φαλερνικὸ κι ὅσοι διψοῦνε
δίχως ἀποδοσίδι ἃς ἐρθουνε | νὰ τοὺς κεράσω καὶ νὰ πιοῦνε.

3) Πᾶν ὅ,τι ἡ γῆ καλλιεργουμένη ἀποδίδει ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 79 Γβλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 114: *Δίπλα ἕνα κελλάρι γιὰ τ' ἀποδοσίδια τῆς γῆς καὶ γιὰ τὰ ὑπεργα ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἄν. Ὅλα τὰ δειντρικὰ δικά σας εἶναι κι ὅλα τ' ἀποδοσίδια τοῦ περιβολιοῦ Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἀποδίδωμι = παράγω, ἀποφέρω. β) Οἶονδήποτε προϊόν, οἶον βιομηχανικὸν ἢ ἄλλο Γβλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,237: *Τοῦ Βλάχικου ἀργαλειοῦ τ' ἀποδοσίδια.* 4) Ἡ ὑποχρεωτικὴ εἰς εἶδος προσφορά τῶν καλλιεργητῶν τῶν κτημάτων πρὸς τοὺς ἰδιοκτήτας αὐτῶν Νάξ. — Λεξ. Βλαστ. Συνών. μορτῆ.*

5) Πᾶν ὅ,τι ἀποστέλλει τις ὡς δῶρον πρὸς οἰκεῖον ἢ φίλον ἐν τῇ ξένῃ εὐρισκόμενον ἢ καὶ ἐκεῖθεν λαμβανόμενον συνήθως δι' ἰδιώτου ταχυδρομοῦ Ἀθῆν. Ἀμοργ. Ἀνδρ. Εὐβ. (Καλύβ.) Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κέως Κύθηρ. Κύθν. Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σίφν. Σμύρν. Σῦρ. Τήν. Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) Ψαρ. — ΓΞενοπ. Κόσμ. 166 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: *Μοῦ 'περ' ἄδρας μου γραφὴ κι ἀποδοσίδια Θήρ. Νὰ μὴ χάσης τ' ἀποσί ποῦ σοῦ γίω (δίδω) Κάρπ. Ἐστελνε τῆς Ἀνθῆς κἀνένα ραβασάκι καὶ κἀποτε κἀνέν' ἀποδοσίδι μὲ τὸν ταχυδρόμο ΓΞενοπ. ἔνθ' ἄν. || Ἀσμ.*

Σὰν ἦταν νὰ ταξιδευτῆς τοῦ Χάρου τὸ ταξίδι,
πῶς δὲν μᾶς τό 'πες ἀπὸ χτές νὰ στείλω ἀποδοσίδι;
(μοιρολ.) Χίος. Συνών. ἀποδοσίμι. β) Δέμα ἀπο-

στελλόμενον πρὸς τινα διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἢ δι' ἰδιώτου ταχυδρόμου Εὐβ. (Καλύβ.) Νάξ. Σίφν. Τήν.: *Ἐχεις καὶ ἀποδοσίδια, νὰν τὰ πάρης Καλύβ. Εἶχα καὶ ἀποδοσίδια καὶ τὰ λαβα αὐτόθ.* Συνών. ἀμανάτι **A 3**.

ἀποδοσίμι τό, Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Σύμ. — L Roussel Grammaire 298 ἀποοσίμι Κάρπ. ἴποδοσίμι Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδοσιμαῖος, παρεκτεταμένου τύπ. τοῦ μεταγν. ἀποδόσιμος, διὰ τοῦ πληθ. ἀποδοσίμια, ὡς καὶ ἀγριμαῖος - ἀγρίμια - ἀγρίμι. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 22 (1910) 240 κέξ.

Ἀποδοσίδι **5**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Σοῦ *ῥεργα κι ἀποοσίμι, μ' ἐχάθηκεν* Κάρπ. *Ἐπεπέν την ἴποδοσίμια* Ρόδ. || Φρ. ἴποδοσίμι ἔς τὰ πεθαμένα (κόκκοι σίτου, τοὺς ὁποίους προσθέτουν γυναῖκες συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀποθανόντος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ μνημοσύνου εἰς τὰ κόλλυβα ὡς δῶρον πρὸς τοὺς ἐαυτῶν νεκροὺς διὰ τοῦ νεωστὶ ἀποθανόντος διακομιζόμενον) Σύμ.

ἀποδοσοῦδι τό, ἀμάρτ. ἴποδοσοῦδι Μήλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπόδοσις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐδί.

Ἀποδοσίδι **1**, ὁ ἰδ.

ἀποδοότης ὁ, Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπαδότ'ς Θράκ. (Σουφλ.) ἴποδοότης Πελοπν. (Μάν.) ἀπαδότα Τσακων.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀποδοότης. Πβ. ΙΒογιατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 27 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 124

1) Ἐργάτης μεταφέρων τὸν πηλὸν καὶ παραδίδων αὐτὸν εἰς τοὺς κτίστας, πηλοφόρος Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Τσακων.: *Ὁ δεῖνα εἶναι ἀποδοότης Μάν. Εἶχανε μάστορη ἔς τὸ σπίτι, πήρανε καὶ μένα ἀποδοότη αὐτόθ.* Συνών. πουργός (ἰδ. ὑπουργός). **2)** Γεωργικὸν ἐργαλεῖον σιδηροῦν ἐν σχήματι περόνης μὲ στειλὲν ξύλινον διὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται τὰ δέματα τοῦ χόρτου ἢ τῶν σιτηρῶν, οἶον σίτου, κριθῆς, σανοῦ, καὶ φορτώνονται ἐπὶ ἀμάξης ἢ ἀποτίθενται ὑψηλὰ ἐπὶ τῆς θημωνιᾶς Θράκ. (Σουφλ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

ἀποδοτοῖς ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 304

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδίνω.

1) Ὁ ἐπὶ ἀποδόσει διδόμενος, ὁ ἀποδοτέος Πελοπν. (Λακων.): Παροιμ. *Ἀποδοτὸ φιλεῖ, κακὸ φιλεῖ* (ἐπὶ τῶν ἀπαιτούντων ὅ,τι ἐδώρησαν). **2)** Ὁ κατὰ μικρὰς διαδοχικὰς δόσεις διδόμενος Πελοπν. (Μάν.): *Τοῦ δῶνονε ἀποδοτὸ τὸ φαεῖ Μάν.* **3)** Ἐκεῖνος ὅστις ἔχει δοθῆ, ὁ ἀφοσιωθείς, ὁ ἀφιερωθείς ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κι ὅλο πάνε μονοσκοῖνι σὰ σὲ τάμα ἀποδοτοί.

ἀποδουλεύω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. δουλεύω.

1) Περατῶ τὴν ἐργασίαν μου Κρήτ.: *Ἀκόμης δὲν ἀποδουλέψετε, μωρ', εἰουδὰ νὰ ῥθετε κι ἀποπαὲ νὰ μ' αἰδάρετε κ' ἐμένα;* Συνών. ἀποδουλίζω. **2)** Ἐργάζομαι πολὺ Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Δούλεψε κι ἀποδούλεψε κ' ἔπασε ν' ἀνασάνη (μοιρολ.) Συνών. παρὰδουλεύω.

ἀποδουλίζω Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ. ἀ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. δουλεία, δι' ὁ ἰδ. δουλεία.

Περατῶ τὴν ἐργασίαν μου, παύω νὰ ἐργάζωμαι ἐνθ' ἄν.: *Ὅλον τὴν ἡμέραν ἔρραφτα καὶ ἔς σὸ βράδυν ἀπάν' ἐπεδούλτσα*

Τραπ. *Ἐβράδυνε κι ἀκόμηνο οὐτὸ' ἐπεδουλίσαμε* Ὁφ. Συνών. ἀποδουλεύω **1**.

ἀποδούλισμαν τό, Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ. ἀ.) ἀποδούλισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδουλίζω.

Ἀποπεράτωσις τῆς ἐργασίας.

ἀπόδουλος ἐπίθ. Πάρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπόδουλος.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι δοῦλος, ὑπηρέτης.

ἀποδοχάρα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀποδοχάρι.

Μέγα πῆλινον ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουν οἱ τυροκόμοι συνήθως τὸ ὀξύγαλα ἐνθ' ἄν.: *Φέρε τὴν ἀποδοχάρα νὰ βάσῳμε ἔξυάνα νὰ φάμε (νὰ βάσῳμε ἔξυάνα = νὰ βάλουμε ὀξύγαλα) Φιλότ.*

ἀποδοχάρι τό, ἀποδεχάρ' Θράκ. (Μυριόφ.) ἀποδοχάρι Κέρκ. Μύκ. Σίκιν. Σύμ. Τήν. — ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 19 ἀποδοχάρ' Τήν. ἴποδοχάρι Κέως Ναύστ. Σύμ. Τήλ. — ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολογ. 9 ΝΚοτσοβίλ. Ἐξαρτ. πλοίων 138 — Λεξ. Ἡπίτ. (ἐν λ. πισσέψης) Βλαστ. ἴποδοχάρ' Μύκ. Τήν. ἴποδοχάρ' Σάμ. ἴποδοχάρι Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀρι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀρμέγω - ἀρμεγάρι κτλ. Ὁ τύπ. ἴποδοχάρι προσέλαβε τὸ οὐ ἀντὶ τοῦ ο διὰ τὸ ἀκολουθοῦν χ. Πβ. βροῦχος, ρουχαλίζω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,281 κέξ.

1) Πᾶν δοχεῖον χρήσιμον πρὸς ὑποδοχὴν καὶ διατήρησιν διαφόρων ἀντικειμένων Σάμ. Πβ. μεταγν. ὑποδοχεῖον. **2)** Δοχεῖον ἢ κτιστὸς λάκκος πρὸ τοῦ ληνοῦ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ καταρρέοντος γλεύκους ἐκ τῶν συνθλιβομένων σταφυλῶν, ὑπολήνιον Κέρκ. Κέως Μύκ. Σίκιν. Σύμ. Τήλ. — ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πᾶν νὰ γείρω μὰ σιμὴ μέσα ἔς τ' ἀποδοχάρι

ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. δοχεῖο. **β)** Δοχεῖον πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐκθλιβομένου ἐλαίου ἐν τῷ ἐλαιοτριβείῳ Σύμ. **γ)** Μικρὸς ληνὸς παρὰ τὸν κυρίως ληνὸν πρὸς διαφύλαξιν τῶν στεμφύλων ἐπὶ ὀκταήμερον Σέριφ. **δ)** Μικρὰ δεξαμενὴ ὕδατος, ὅπου ποτίζονται τὰ κτήνη Τήλ.

3) Ὡς ναυτικὸς ὄρ., δοχεῖον ὅπου διαλύουν πίσσαν πρὸς ἐπάλειψιν Ναύστ. — ΛΠαλάσκ. ἐνθ' ἄν. ΝΚοτσοβίλ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Ἡπίτ. (ἐν λ. πισσέψης). **4)** Μέρος τῆς οἰκίας χρησιμοποιούμενον ὡς ἀποθήκη Θράκ. (Μυριόφ.) **5)** Μάνδρα, σπήλαιον κτλ., ὅπου περιορίζουν τὰ ζῷα Τήλ. Συνών. δοχεῖο, μάντρα, μαντρί.

ἀποδοχαριάζω ἀμάρτ. ἴποδοχαριάζω Τήλ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποδοχάρι.

Ἐγκλείω τὰ ζῷα ἐντὸς μάνδρας, σπηλαίου κτλ. Συνών. μαντρώνω.

ἀποδοχάρις ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀρις.

1) Κλεπταποδόχος Πελοπν. (Λακων.): Γνωμ. *Κι ὁ κλέφτης κλέφτης κι ὁ ἀποδοχάρις κλέφτης.* **2)** Δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται γάλα, εἶδος γαβάθας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

***ἀποδρακώνω**, μέσ. ἀποδρακώνομαι ΚΚρυστάλλ. ἐν Παρνασσ. 13 (1890) 351.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. *δρακώω ἢ κατ'εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐς. δράκω.

